

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Τό καφενείο του Νίκου του Μπουζίνου και του Τάκη του Άλέρμαγου, είχε τή συνηθισμένη πελατεία του. Ο κύρ Φίλιππας, ο Άιθαλιώτης, ροφούσε τόν άργιλέ του, άπ' όξω, κάτω άπό τήν κληματαριά, ό καπετάν - Σκουπίτσας, άξιωματικός άπόστρατος, είχε πιεί τόν καφέ του και διάβαζε τήν έφημερίδα του, — του καφενείου δηλαδή τήν έφημερίδα — ό άντικρυνός μανάβης έπινε τόν ουζάκι του, με δυό ραπανάκια, ό κ. έφορος είχε σερβιρισθί και είχε πάει στη δουλειά του, οί άντικρυνοί οί μαγαζάτορες καθόντουσαν χωρίς νά πιούνε τίποτα κι' άκούγανε τόν Γιάννη, του καφενείου τόν υπάλληλο νά τούς λεί τόν τελευταίο πάθημά του.

— Μάλιστα, κύριε, τόν πορτοφόλι μου.

μαρωτής, νά τρέμουνε στό φρέσκο άεράκι.

- Λοιπόν, Γιάννη, αλήθεια είνε αυτά που λές ;
- Μά τόν Θεό, νά! Νά με κάψη, αν σάς λέω ψέματα!
- Βρέ τόν κακομοίρη! Και που τά θρήκες τόσα γρήματα ;
- Πήρα τής μάνας μου τή σύνταξη κ' έρχόμουνα με τόν τράμ.

— Κ' είχες πολλά μέσα στό πορτοφόλι σου ;

— Χίλια έφτακόσια φράγκα.

— Βρέ που νά πάρη ή όργή. Αυτά είνε μιά περιουσία σήμερα!... Και είσαι θέβαιος πως τόχασες τόν πορτοφόλι σου; Μήπως, τυχόν, τόν άφησες, στό άλλο σου σακκάκι ;

— "Ω, είμαι υπερθέβαιος... Φαντάζεστε ότι δέν κύτταξα ;...

— Και δέν έχεις καμμιά ιδέα, σαν που, άπάνω - κάτω, τόχασες ;

— Έγώ είμαι θέβαιος, πως τόχασα μέσα στό τράμ... Έπειτα είδα πως του σακκακιού ή φόδρα ήταν λίγο ξυλωμένη. Έκει μέσα μου έπεσε...

— Βρέ τόν κακομοίρη, είπαν οί άντικρυνοί οί μαγαζάτορες και του κλαίγανε τήν τύχη.

— Άξαφνα, στα τελευταία λόγια, ό καθως πρέπει κύριος, έπαψε νά κυττάη τή λεύκα και τά φύλλα της που τρέμανε, γύρισε κατά τόν Γιάννη και του είπε με ένα ύφος αδιάφορο...

- Τι; Έχασες τίποτα, γκαρσόν;
- Μάλιστα, κύριε, τόν πορτοφόλι μου.
- Μπα! Για φαντάσου σύμπτωσις!... Βρήκα εγώ ένα. Πότε τόν έχασες ;
- Χθές, μετά τόν μεσημέρι.

— Και πως ήταν τόν δικό σου ;

— Ένα συνηθισμένο πορτοφόλι, από δέρμα καστανό, με δυό θέσεις μέσα, ξυλωμένο και ραμμένο λίγο στην άκρη.

— Είχες μέσα χρήματα πολλά ;

— Χίλια έφτακόσια φράγκα... Ένα χιλιόδραχμο, ένα πεντακοσάριο και δυό εκατοστάρια, όπως τά πήρα από τόν Μετοχικό Ταμείο.

— Τότε δέν είνε τούτο που θρήκα, τόν δικό σου, είπεν ό καθως πρέπει κύριος και τράβηξε από τή τσέπη του ένα πορτοφόλι από δέρμα κόκκινο, καινούργιο.

— "Όχι, αυτό δέν είνε τόν δικό μου, είπεν ό Γιάννης και μουρμούρισε πικρά: τόν δικό μου ήταν καφετί με μιά γοργόνα σταμπαρισμένη άπ' όξω.

Και μουρμούρισε πάλι:

— Άμα έχει λίγα όλοι τόν φανερώνουνε, μά με χίλια έφτακόσια φράγκα...

— Άμ τί διάολο εί-
Φιλίππας.
— Είπε κι' ό κύρ

ός θά ήταν ό κουτός, που θά τόν μαρτυρούσε!

— Καλά λέει, είπαν και οί άντικρυνοί οί μαγαζάτορες. Πάει σήμερα, ό κόσμος χάλασε!...

— Δέν έχετε δίκη, τούς είπεν ό καθως πρέπει κύριος, με τά χρυσά γυαλιά, τόν γκρίζο τόν γενάκι και τόν μπαστούνι με όλόχρυση λαθή. Είνε πολλοί τίμιοι άνθρωποι ακόμα μέσα στην κοινωνία. Μόνον που δέν τούς γνωρίζουμε!... Και νομίζουμε όλοι πως είνε σαν κ' έμας!... Μά δέν χάλασε τόσο ό κόσμος, όσο σεις νομίζετε...

Κ' έπειτα, γυρίζοντας κατά τόν Γιάννη:

— Μπορεί εκείνος που τόν θρήκε και νά σου τόν φέρη, του είπεν. Πού τόν ξέρεις ;...

— Κι' από πουθε θά με ξέρη;

— Δέν είχες μέσα τή διεύθυνσί σου; Δέν είχες τόν μπιλλιέτο σου !...

— Έγώ, μπιλλιέτο!... Τι είμαι; Υπουργός; Τίποτα δέν είχα...

— Καμμιά σημείωσι, κανένα χαρτί, κανένα πιστοποιητικό, καμμιά ταυτότητα ;

— Δέν είχα τίποτα!... Άπολύτως τίποτα... Μόνον τά λεπτά, και ένα διαρκές τόν τράμ.

— Τότε σου μένει ακόμα μιά έλπίδα.

— Ποιά ;

— Ν' αποταθής στην άστυνομία. Στο τμήμα τών άπολεσθέντων... Μπορεί εκείνος που τόν θρήκε, νά τόν πηγεί εκεί!...

— Δίκη έχετε, θά πάω.

— Νά πώς όμως, όσο μπορείς, πιο γρήγορα. Σήμερα, αν είνε δυνατόν.

— "Α, σήμερα, δέν θά προφθάσω, γιατί έχω, ύπηρεσία έδώ πέρα, ως στις έντεκα τόν ύράδου. Θά πάω όμως αύριο.

— Και θέβαια νά πώς... Και μη στενοχωρείσαι, μπορεί και νά τόν θρής... Κάθε ήμερα ή έφημερίδες γράφουν παραδείγματα ανθρώπων που θρήκανε όλόκληρες περιουσίες και πήγαν και τίς δώσανε άμέσως στην άστυνομία... Ό κόσμος δέν έχάλασε, όσο νομίζουμε οί κύριοι!... Πόσο κάνει ό καφές ;

— Δυόμιση δραχμές.

— Πάρε τρεις και κράτησε τά ρέστα. Χαίρετς.

Κι' ό καθως πρέπει κύριος θγήκε, σιγά-σιγά, κουνώντας τόν μπαστούνι του με τήν όλόχρυση λαθή.

— Σαν χαζούτσικος μου φάνηκε, είπεν ό Γιάννης στους άντικρυνούς τούς μαγαζάτορες.

— Άμ' τί διάολο είνε, είπεν και ό κύρ Φίλιππας, ό Άιθαλιώτης, σκουπίζοντας με τήν παλάμη τόν μαρκούτσι τ' άργιλέ. Νά σου λεί πως μείναν τίμιοι άνθρωποι ακόμα, δώ στον κόσμο και νά σου δείχνη και τόν πορτοφόλι που θρήκε καταγής..

— Είδες είνε καλό. Γυναικείο ήτανε! είπεν και ό συνταξιούχος.

* * *

Μαχμουρλής, πρωί-πρωί ό άστυνόμος, στό τμήμα τών άπολεσθέντων. Κουλουρι και καφέ, κουλουρι και καφέ κι' ακόμα νά συνέλθη.

— Λοιπόν, τί είπατε; είπεν στον Γιάννη, που από ώρα περιέγραφε τόν πορτοφόλι πουχε χάσει. Πούσε Ποσειδώνα ;

— Ένας άστυφύλακας άπ' τήν Κεφαλληνία, πρώην περιβολάρης, παρουσιάστηκε.

— Διατάξτε.

— Άκόμα έναν καφέ, πολλά βαρύν γλυ-

(Συνέχεια στη σελίδα 47)

— Πώς ; Τι ; Τόν πήρε ό νοικοκύρης του; !.. Ποιός νοικοκύρης του; !..

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 19)

συμφέρον συμφέρον. "Επειτα δὲν θὰ ἤθελα νὰ παραφουσκώσης τὰ λογία πού θὰ σοῦ πῶ. "Εχω τὸ λόγο σου ;

— Ἴόν ἔχεις Μπλάκ, τοῦ αλιάντησα. Μόνο πού πρέπει νὰ σοῦ δηλώσω ὅτι δὲν με φόβισαν ἢ ἀπειλές σου. "Αν σταθῆς κουτός καὶ πάνω στὴ συζήτησι μού ἀποκαλύψης ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ τὰ γράψω, ἔστω κι' ἂν μού κόψης κατόπιν τὸ λαρύγγι!

"Ο Μπλάκ με κύτταξε κατάμματα κι' ὅταν εἶδε ὅτι αὐτὰ τὰ λογία τὰ ἔλεγα με ἀπόλυτη εἰλικρίνεια μού δήλωσε :

— "Εμπρός, λέγε, σὲ τί θέλεις νὰ σ' ἀπαντήσω ;

— Πρῶτα-πρῶτα πόσους ἀπὸ τὴ συμμορία σου σκότωσε ἢ πολιτοφυλακῆ. "Επειτα ἂν ἐλαττώθησαν οἱ γκάγκστερς. Καὶ τρίτο ἂν πράγματι, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ σῶμα προσφέρῃ ἀληθινὲς υπηρεσίες στὴν πατρίδα του.

— Ξέρεις πολὺ καλά, μού ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν» ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ γενικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνῆκουν στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες : Στους γκάγκστερς, στοὺς καταδότες, στοὺς φίλους τῶν γκάγκστερς καὶ στοὺς φίλους τῶν φίλων τῶν γκάγκστερς. Δηλαδή ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν συμμοριῶν. "Όταν λοιπὸν ἕνας πολιτοφύλακας σκοτώσῃ ἕναν ἐχθρὸ του γιὰ ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους ἢ ἀστυνομία ὅταν θὰ κἀνῃ πρὸς ἐκτικὲς ἀνακρίσεις θαίδη ὅτι τὸ θῦμα ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες πού ἀναφέραμε πῶ πάνω καὶ φυσικὰ θὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κακοποιό. "Ετσι ὁ δολοφόνος του θὰ εἶνε ἐν τάξει με τοὺς νόμους καὶ θὰ ἔχη ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν προσωπικὴ ἐκδίκησί του ! "Όσο τώρα γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν γκάγκστερς αὐτὸ οὔτε καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ πιστεύεις. "Ο γκάγκστερ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οἱ «βασιλεῖς» τὸν ἔχουν ἀνάγκη γιὰ τὰ συμφεροντὰ τους. Οἱ ἔμποροι γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὶς ἐπιθέσεις τους κι' οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ τὸν κυνηγοῦν καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὸ μισθὸ τους ! "Αν τώρα οἱ πολιτοφύλακες προσφέρουν ἢ δὲν προσφέρουν ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα τους αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου. Πάντως ἐμεῖς τοὺς θεωροῦμε ἐχθροὺς μας καὶ ὅπου τοὺς βροῦμε τοὺς ἐξοντώνουμε. Θὲς καὶ τὸ λόγο ; Γιὰτὶ μᾶς σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους μας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσωπικοὺς ἐχθροὺς τους εἶνε φίλοι μας. "Ετσι δικαιολογεῖται τὸ μῖσος πού ἔχουμε γι' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' ἀλήθεια πολλές φορές αὐτὲς ἡ πολιτοφυλακὲς πληρώνουν πολὺ ἀκριβὰ τὸν ἥρωισμό τους νὰ θέλουν νὰ προστατεύσουν τὴν Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τοὺς κακοποιούς... Οἱ γκάγκστερς τοὺς σκοτώνουν σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ ὅπου τοὺς συναντήσουν. Γι' αὐτὸ κίολας οἱ δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης παρουσιάζουν συχνὰ ἕνα ἐφιαλτικὸ θέαμα αἱματηρῆς παραφροσύνης, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀδύνατο ν' ἀναπαρασταθῇ οὔτε καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν κινηματογράφο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 39)

πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του, γιὰτὶ νόμισε πὼς ἔβλεπε μπροστὰ του τὴ Λευκὴ Κυρία!... "Ας εἶνε... Σὰς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ ὤμορφη κοπέλλα θρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιὰτὶ ὁ συνταγματάρχης τῆς εἶχε πει νὰ πιάσῃ στὸ δωμάτιο του στὶς τρεῖς ἢ ὡρα τὸ πρωί... "Η νέα συλλογίσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἤσυχη. "Ο ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, πού ἤξερε τὸ μυστικὸ, τὴν πρόσεχε ἄγρυπνα κι' ἦταν ἔτοιμος πάντα νὰ μαλλῶσῃ ἄγρια με τὸν συνταγματάρχη. Μὰ ἐκεῖνη ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ἂν πῆγαινε με γυναικεῖα ρούχα στὸ δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχου, θὰ κατάφερνε καλύτερα νὰ τὸν συγκινήσῃ. "Η σκέψις τῆς αὐτὴ ἦταν σωστὴ, μὰ εἶχε νὰ κἀνῃ μ' ἕναν ἀνάνδρου, ἕνα ἀνήμερο θηρίο. Γι' αὐτὸ, ἦταν μοιραῖο νὰ ξεσπάσῃ τὸ δράμα πού ξέρετε... "Ελπίζω ὅτι με καταλαβαίνετε. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τώρα πρέπει νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Τὸ γόητρο τῶν ἀξιωματικῶν πρέπει νὰ σωθῇ με κάθε τρόπο. Κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Θὰ κάνω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἔκθεσι στὸ ὑπουργεῖο καὶ τὸ δράμα θὰ μείνῃ μυστηριώδες καὶ ἀνεξιχνίαστο, ὅπως ἦταν μέχρι τώρα... "Ας ἀφήσομε ὅλους νὰ πιστεύουν στὴ «Λευκὴ Κυρία» τοῦ πύργου σας...

"Ο Χάγιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. "Ο ταγματάρχης Μαντράσι τότε ἀνοίξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ εἶπε γελώντας :

— Ὑπολοχαγὲ Λιλιόν... συγγνώμην! Κόμησα Λιλιόν, δεῖξετε παρακαλῶ, στὸν ἀγαπητὸ μας κόμητα Χάγιος πόσο εἶσατε ὤμορφη με τ' ἄσπρα ρούχα!... Μὰ πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ σὰς βρῇ ἕνα φόρεμα γιὰ τὸ ταξίδι σας...

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν λοχαγὸ Βαλντάσι τοῦ εἶπε :

— Κ' ἐσεῖς, λοχαγέ, μπορεῖτε νὰ συνοδεύσετε τὴν ἀρραβωνια-

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

κό. Λοιπὸν ; Εἶπατε ἕνα πορτοφόλι, καστανί, συνηθισμένο, ὀλίγο στὴν ἄκρη ζυλωμένο καὶ ραμμένο, με χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ...

Κυττάζει μερικὰ χαρτιά.

— ...Μάλιστα, εὐρέθη... Μᾶς τὸ ἔφερε μιὰ κυρία χθές.

— "Αχ ! Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ φτωχὸς ὁ Γιάννης, ἔτοιμος νὰ λιποθυμῆσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ. Νὰ πού ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι καλοὶ!...

— Ἀλλά...

— Τί ἀλλά ;

— Τὸ πῆρε ὁ νοικοκύρης του. "Ενας κύριος...

— Πῶς, τί;... Τὸ πῆρε ὁ νοικοκύρης του;... Ποιὸς νοικοκύρης ἦτανε αὐτός;

— Ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε κ' ἦτανε δικό του.

— Ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε ;

— Ναι, ἕνας κύριος καθὼς πρέπει, πού ἔχει ὑπογράψῃ ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν βγάζω τὴν ὑπογραφή του... Ἦρθε καὶ τὸ ζήτησε, ἔδωσε τὰ σημάδια: καστανί, ζυλωμένο καὶ ραμμένο με μιὰ γοργόνα σταμπαρισμένη ἀπὸ πάνω, με χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα, ἕνα χιλιοδραχμῶ, ἕνα πεντακοσάρικο καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ. Τὸ ἔχασε στὸ τράμ, προχθὲς τ' ἀπόγευμα... Αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης. "Ενας κύριος...

— Κύριος, τί κύριος ;

— Νὰ ἕνας κύριος, σοβαρὸς καὶ καθὼς πρέπει, με χρυσᾶ γυαλιὰ, ἕνα μουσάκι ἄσπρο καὶ ἕνα μπαστοῦνι, με χρυσὴ λαβὴ !...

— Μπαστοῦνι με χρυσὴ λαβὴ ;...

— Ναι, ἕνα μπαστοῦνι με χρυσὴ λαβὴ, πού πρέπει νὰ τὸ σπᾶσω στὸ κεφάλι σου, γιὰτὶ ἦρθες ἐδῶ πρωί-πρωί νὰ μᾶς γελάσῃς καὶ νὰ πάρῃς ξένα πράγματα !

— Ποσειδῶνα. Γιὰ ἔλα πάρε ἐδῶ τὸν κύριον αὐτόν!...

* * *

"Ο Γιάννης, σὰν Γιάννης πού ἦτανε, ὅταν τὸν ἀφήσανε ἐλεύθερο σκέφτονταν ἀκόμα γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς τὸ δικό του πορτοφόλι μποροῦσε νὰ εἶχε, ὅπως αὐτὸς στὸ καφενεῖο, δυὸ κυρίους, δυὸ ἀφεντικούς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Στὶς ὀκτώ καὶ εἴκοσι-πέντε τῆς φέραν ἕνα τηλεγραφήμα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, καὶ τὸ ἀνοίξε. Τὴν εἶδα τότε νὰ χλωμιάζῃ καὶ νὰ δαγκῶνῃ τὰ χεῖλη τῆς.

— Τί συμβαίνει, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ τηλεγράφημα χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Δὲν κατάρθωσα νὰ κρύψω ἕνα χαμόγελο σὰν τὸ διάβασα: ὁ Μιλμπάρν τηλεγραφοῦσε πὼς τὴν τελευταία στιγμή τοῦ ἔτυχε κάποιον ἐμπόδιο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φάῃ μαζί μας...

"Ημασταν πάλι δέκα-τρεῖς !

Κύτταξα τὴ γυναῖκα μου πού ἄφριζε ἀπὸ τὸν θυμὸ τῆς.

— Μήπως θέλῃς νὰ πῶ τοῦ Τζάκσον, ὅτι δὲν τὸν χρειάζομαστε πειὰ καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ φύγῃ; τὴν ρώτησα βάζοντας τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μὴν σκάσω στὰ γέλια.

Μὰ ἡ γυναῖκες φαίνεται πὼς δὲν παίρνουν ἀπὸ ἀστεία. Κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντησι, ἡ γλυκειὰ μου ἢ γυναικούλα μού σφύριξεν ἀνάμεσα στὰ δόντάκια τῆς.

— Κτῆνος!

Καὶ σωριάστηκε κάτω ξερῆ.

"Ετσι μείναμε πάλι δώδεκα γιὰ τὸ τραπέζι.

Τί εὐτυχία, Θεέ μου !

Κι' ἂν ἡ Κίττυ μου ἀφήσῃ τὸν κόσμον αὐτὸν ἀπ' τὴ σκασίλα τῆς καὶ φύγῃ γιὰ τοὺς οὐρανοὺς τί διπλὴ εὐτυχία τότε!...

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

στικιά σας ὡς τὸν πύργο τῆς. "Επειτα, πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ μέτωπο!... Καί, σιωπὴ γιὰ ὄλα αὐτὰ!... Κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ μας.

"Ο κόμης Χάγιος, τὴν ἴδια ἡμέρα, συνώδευσε τὴν κόμησσα Λιλιόν, τὴν δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ τρελλοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων πού εἶχε αυτοκτονήσῃ στὸ Γαλάτσι τῆς Ρουμανίας, ὅταν τὸν παράτησε ἡ ὤμορφη κατάσκοπος, — στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

"Επειτα, ξαναγύρισε καὶ κλείσθηκε στὸν παλιὸ πύργο του, ἔχοντας συντροφιά τὴ «Λευκὴ Κυρία» πού χαμογελοῦσε παράξενα ἀπὸ τὸ κάδρο τῆς, σὰν νὰ ἔκρυβε κάποιον μυστικόν...

ΕΡΤΣΟ ΚΟΒΑΚ